

Capítol 1: Cor-trencat d'Amor

No soc escriptor.
Però escric.
Perquè tots en sabem d'escriure.
I si li expliques el que et passa a un paper...
Si n'ets capaç...
No tindràs cap necessitat d'anar a un psiquiatre.
Per aquesta raó escric això.
Perquè puc.
Ho necessito.
Sento que m'allibera.
Això sí: ja veurem com acaba.
Perquè començar, ja he començat.
Però d'aquí a saber com acabarà...

Aquesta és la història d'algú, potser de tu o potser no, perquè al final, què som sinó històries.

Amb un llapis per espasa, i un paper fent-me d'escut, m'he preparat per explicar, que no entenc res de res. Res de res de res.

Quina meravella de món, aquest on vivim! I quanta música, música per tot arreu. No hauria de deixar de sonar mai.

Les nostres vides són contínues, canviant, rius que neixen amb força, brollant muntanya avall, creient-se capaços de tot, sense saber que estan condemnats a unir-se plàcidament al mar. I totes aquestes vides insignificants es combinen en un embolic que no es pot acabar, perquè l'única manera que s'acabi és aturant el pas del temps, i això, com tots sabem, és impossible. Així doncs, us preguntareu, quin paper juguen els llibres en aquest embolic tan embolicat? Són els quadres. Bé, no els llençols en si, sinó els marcs dels quadres. Agafen un tros de vides embolicades entre elles i diuen... fixa-t'hi, aquest és el tros important. Però nosaltres, lectors ansiosos d'abandonar la nostra realitat ni que sigui per unes hores, no ho veiem això, no, veiem una sola vida, una línia recta inalterable, fins que és alterada per un element nou, un desencadenant, un factor estrany...

I ens deixa l'anhel al cor, l'anhel d'una cosa irreal, el canvi que tots desitgem per arribar a la inabastable felicitat. Ets feliç? Jo sí, però no ho hauria de ser, el món és massa fosc per la felicitat. Jo soc massa fosc per la felicitat. Tristament, em fa por la foscor. Amb això ja ho he dit tot.

Tots aquests pensaments són com aquell trosset de cançó que es repeteix incessant al meu cap, i només vull cantar-la, cantar-la fins que em faci mal la gola i odiï el so de la meva pròpia veu. Tot i així, no són pas tan fàcils de treure cap enfora, dir-los en veu alta fa vergonya, fa que siguin més reals.

Hi havia una vegada un noi. Un fill de puta i un cabró que es mereix tot el que li ha passat a la vida. Un noi trist, que sap que sota la tristor és feliç, perquè hi ha poemes que rimen a la perfecció, perquè quan plou té ganes de cantar, perquè

les persones són precioses, horribles, però precioses i les vol dibuixar a totes i cada una d'elles per fer-hi veure que brillen per dins.

El silenci no existirà mentre continuï respirant, perquè encara que odiï la meua pròpia veu no pararé de cantar. Però potser cantaré per dins durant un temps més, cantaré molt fluixet, no fos cas que algú em sentís. Potser cantaré versos sense melodia i els escriuré en retalls de paper. I potser somiaré que els retalls són papallones amagades entre les escletxes de les parets, deteriorades pel pas del temps. Oh, el temps, inexorable, incessant, cruel, fins i tot. Llàstima que el temps no pugui trencar les parets de silenci, perquè de tant que he callat ja no puc dir res.

Almenys puc escriure, no?

I quina sort, quina grandíssima sort, que per atzar i coincidència m'hagi tocat escriure en la llengua més bonica de totes. Sort en tenim que enmig de la foscor encara brillem. I estem vius, no per sempre, però estem vius. Quina putada, eh?

Capítol 2: Somriu, imbècil

Sons discordants.

Llums de colors.

Ballo i no puc parar.

No puc sortir del mirall on estic atrapat.

Amb les mans esgarrinxades trenco els violins arrancant-ne les cordes. Només vull que PARIN DE SONAR, però el so ve de dins del meu cap.

On soc?

Què hi faig aquí?

Qui soc?

Per què havia de ser jo el que em perdés?

Per què jo?

Per què?

El món dona voltes.

Emborrosit és tan bonic.

És la meua cara aquesta que veig davant meu?

Què hi fas tu aquí?

- Eh, mira per on vas desgraciat!
- Perdoni'm senyor, perdoni'm, perdoni'm, perdoni'm!

He de vigilar, m'he deixat abaixar la guàrdia i ha passat l'impensable. No poden saber que soc aquí, no em poden descobrir... però les cames m'estan començant a fallar i el cor em va molt ràpid i el cap cada cop em fa més mal. Cauen llums del cel, oh glòria de Déu, el miracle ha arribat! Brillen i em cremen els ulls, cauen fins a la terra sota els meus peus, sobre mi i tot el que represento. Sobre el no-res. El no-res! T'ho pots imaginar!?

I fan xip-xip-xip, perquè no són llums sinó gotes de pluja i em fan venir ganes de cantar i ballar, com una escena de pel·lícula. Així que canto i ballo, ràfegues de bales d'aigua i fum al meu voltant, i una mica més de fum que em surt de les orelles.

Per què no hi ets?

Per què no estàs aquí amb mi?

No m'hi veig perquè plou. Sí, exacte, és la pluja la que fa que no m'hi vegi, no em passa res a mi. Plou molt, plou dins del meu cap mentre a fora fa sol.

Brillant, calent, m'escalfa la pell, mentre gotes que de tant negres semblen tinta em regalimen per dintre. Brollen de les esquerdes de la meva ment, masegada de fa temps, i m'embruten la pell. I si m'arriben a cobrir del tot sé que no me'n podré escapar, però qui soc jo per lluitar-les. Elles, imparables, i jo, insignificant. Per què he de lluitar quan pràcticament puc tastar-me la derrota als llavis? I si la victòria és dolça, la derrota té gust salat, com de plors a mitjanit silenciat per un coixí. O com de por. Tampoc sé del cert el gust de la victòria, la veritat.

Això és exactament el que volia evitar. Ahir estava bé, el sol no es quedava a fora, també m'escalfava el cor i la sang i la vida i... De veritat que em pensava que estava bé. En comptes d'això el remolí m'ha tornat a absorbir com ahir o abans d'ahir. Els meus plors sonen estranys, una cacofonia distant que no m'abandona. La Desesperació reflecteix en els meus ulls envermellits, ulls que havien contemplat les estrelles i n'havien fet cançons però que ara ho veuen tot fosc. Era millor quan el frenesí em consumia i la música sonava tan alta que m'impedia pensar. I penso, i penso, i ...penso massa. Tots aquests pensaments expressats a través de metàfores mediocres que escric i mai torno a llegir. Tots els dubtes. Aquest moment de claredat m'està destarotant. Vull tornar a la bogeria, que ara ja m'és familiar, i que fins i tot em reconforta. Però quan tinc el cap clar m'adono de la meva tristesa i, perquè voldria estar trist quan puc cantar i ballar en un món brillant i acolorit pels meus sentits desbocats.

Tinc por, i per no pensar t'he intentat escriure un poema d'amor, però en un rampell d'egoisme n'he escrit un sobre mi. No és pas el meu tema preferit però haurà de servir.

Bui/dor/ d'un/ a/bis/me
so/ta el/ cel/ es/tre/llat
La/ llu/na mi/ra tris/ta
el/ meu/ cap/ es/pat/llat.

Sol/ d'hi/vern/ m'es/pe/ro/na
mor/tal/ment/ es/pan/tat
L'es/pe/ran/ça/ no és/ bo/na
si em/ tens/ al/ teu/ cos/tat.

Cada nit dormo menys, fins que un dia em desperto del somni-malson que és la meva vida i no sento res. Només la son sota les parpelles i batecs de cor cada vegada més lents, més lents, més lents, més...

És la mort o la son la que m'acompanya?

I somric i somric i somric i somric i somric...

Capítol 3: Somnie que...

De cop, obro els ulls. El No-Res em torna la mirada i em veig a mi envoltat d'estrelles. Estrelles, estrelles, estrelles! Estrel·les, també n'he sentit a dir. Quina bellesa de paraula! Quina musicalitat! Ressona i rebotja pel meu interior! Potser és així com és ser estimat...

Ara mateix, però, només sento fred. Una buidor que em glaça les entranyes i lentament, va apagant la llum dels meus ulls. Però és tan lenta que es confia, es pensa que no hi ha pressa, que ja m'ha guanyat. Doncs, s'equivoca, m'ha menystingut com tots els altres! No penso deixar-li el plaer de matar-me, car aquest plaer només em correspon a mi. Moriré de les meves pròpies mans, amb les quals tant he escrit i m'han servit per guanyar-me el pa. La més macabra de les metàfores.

Potser, i només potser, m'equivocava quan vaig dir que si escrivies no necessaries anar mai a cap psiquiatre. Sí, definitivament. Vaig cometre un error, ho accepto, m'he equivocat, jutgeu-me, va jutgeu-me, us ofereixo el meu cor indefens en safata de plata, així doncs ataqueu-lo.

Tampoc em farà gaire servei un cor tan negre.

No quan tinc els ulls quasi tancats del tot i la meva força de voluntat minva, minva, minva sense fi. La vida se m'escala d'entre les esquerdes i ferides, i quan intento cantar la veu em surt trencada. L'escalf de la meva sang m'abandona, s'allunya de mi, cap a fora i sempre lluny. I lluny de la meva influència, vola i creix i em rodeja... però sempre des de lluny. Al meu voltant tot canvia, com un canvi d'escena executat per actors de negre emparats per la foscor, les seves mans de seda dansant davant dels meus ulls.

Estic en el desert de la meva ment, i ara soc jo queestic lluny de tot i tothom. La pols i la set són les meves companyes més fidels. He caminat i caminat, i quan m'he parat a dormir he somiat que caminava per dunes infinites, el vent, bruscament erosionant les meves esperances. I sorra als peus, sorra als ulls, sorra a la boca... respirant-la, convertint-me en ella. Em converteixo en la meva pròpia presó, en els mateixos miratges que m'enganyen, en cada granet de sorra que, també incansable, lluita nit i dia per destruir-me.

Sóc jo i només jo.

Bé, jo i les meves paraules.

Paraules en català. Lloat siga! Llengua dels arbres, alzines i roures; dels rius i rieres i rierols; dels ocells, cigonyes, pardals i pit-rojos, falcons, àligues i corbs; de l'alegria que porta el sol; de l'olor de la pluja; llengua de déus i pagesos; llengua de la bella Catalunya, que roba cors a través de cançons! Lloat siga! I enmig del desert que soc jo, em paro. Peus enfonsats a la sorra, mirada que no hi veu de qui ho ha perdut tot. A les mans hi tinc una llavor, l'últim vestigi de la vitalitat que vaig tenir en altres temps. Una sola paraula s'escapa rebel dels meus llavis:

Creix.

I comença a créixer. I creix, i creix, i creix, i sé que res ja no la podrà aturar. La sorra es taca de verd i desapareix ràpidament, engolida per les tiges i fulles i arrels que NO PAREN DE CRÉIXER. Els brots em rodegen i m'envolten, bressolant-me amb la cura d'un amant. Les branques troben refugi dins de la meva tràquea impedint-me respirar, i, en aquest moment de pau, exhalo per última vegada, i per un cop, tot sembla que té sentit.